

ПРОТОКОЛЪ № 18.

Засѣдание на 29/II Юля 1878.

Присѣдствовахъ всичкитѣ пълномощници.

Засѣданието се откри на 3 часа и на Конгреса се напомнихъ прошенията въ списъкъ № 13.

Протоколитѣ № № 15 и 16 се одобрихъ.

На днешецъ редъ иде прѣдложението на рускитѣ пълномощници, което се напечати и раздаде на членоветѣ, съгласно съ приетото отъ Конгреса рѣшение въ прѣдидущето засѣдание.

Графъ Андраши е на мнѣние, че тоя документъ трѣба да се съкрати. Ако първата алинея се свърши съ думитѣ: „да надзираватъ изпълнението“ тя ще бѣде напълно достатъчна споредъ мнѣнието на австрийскитѣ пълномощници. За тѣхъ втората алинея е излишна, защото дава да се тълкува, че самъ Конгреса не вѣрва въ сѣтнинитѣ на своето дѣло. Н. Прѣвѣсходителство желае, освѣнъ това, щого думата „Европа“ да се замѣни съ думитѣ: „високитѣ подписующи страни“. Той намѣра сѣщо тѣй, че думитѣ „като придава на съглашенията на Берлинскій Конгресъ най-тържественъ и най-задължителенъ характеръ“ сѣ излишни и трѣба да се изхвърлятъ. Графъ Андраши прѣдлага прочее слѣдующата редакция:

„Високитѣ подписующи страни считатъ всичкитѣ членове на настоящий актъ за съединение на такъзи съглашения, върху изпълнението на които тѣй се задължаватъ да бдятъ и да надзираватъ“.

Лордъ Салисбюри не може да си обясни цѣльта на руското прѣдложение. Н. Прѣвѣсходителство не може да си прѣдстави по тържественна и по задължителна санкция отъ подписа на неговото правителство и прѣдпочита да не приеме такъзи задължение, което е или безполезно, защото Англия очевидно желае изпълнението на трактата, или пъкъ се стреми къмъ една цѣль, която не е ясно опрѣдѣлена.

Князь Бисмаркъ пита Н. Прѣвѣсходителство, да ли изказаното отъ него неодобрение се отnosi и къмъ редакцията на графа Андраши, която съкратява прѣдложението и го прави по просто. Н. Свѣтлость мисли, че не би било безполезно да се каже, че Конгреса се задължава да бди и да надзирава надъ изпълнението на своитѣ постановления. Князь Бис-